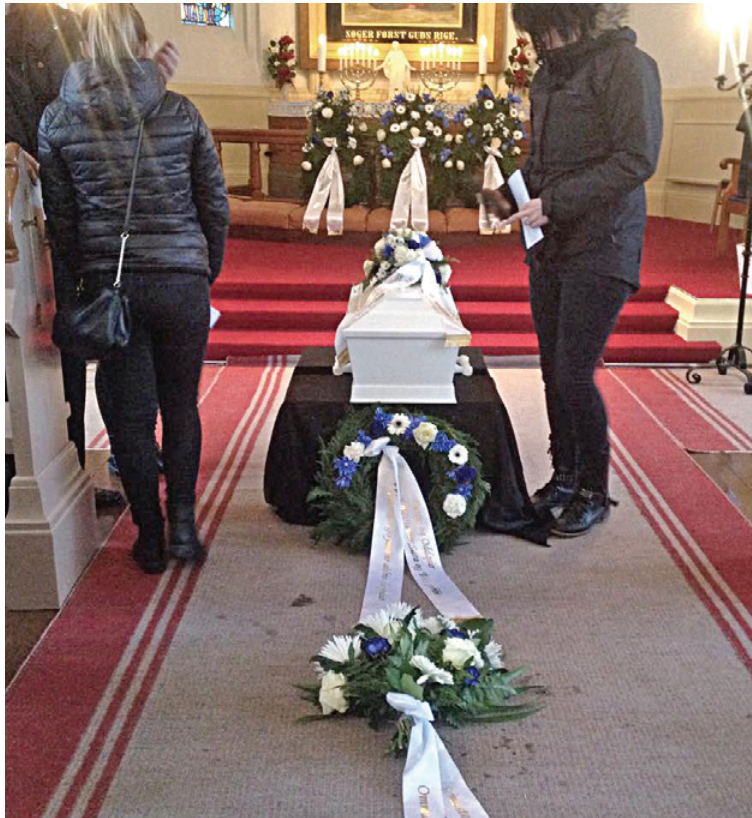

MYNDIR: PRIVAT

hann skuldi byggjast av nýggjum. Men tey náddu ikki so frætt. Tíbetur komu tey heim til eitt nýrenoverað hús. Familjurnar høvdu bygt upp aftur, og sum heild var stuðulin úr nærumhvørvinum í Vági ógvuliga góður. Peningur var savnaður inn til familjuna fyri at lætta um. Tað gjørdi góðan mun.

Aron vaks seg størri og sterkari og byrjaði so smátt at innheinta sínar javnaldrar úr Vági. Hann var glaður og altíð væl nøgdur, og varliga byrjaði lítla familjan úr Vági at kenna seg tryggja við heilsustøðuna hjá nýggjasta familjuliminum.

...Inntil 10. januar í ár.

Helt tað var spýggisjúkan

Aron skuldi byrja í barnagarði í januar í ár. Jólíni vóru farin framvið og vóru framúr, og gullbrúðleyp hevði verið í familjuni. Nógv var á skránni, og sum mangan er, gekk spýggisjúkan í Vági um hetta mundið. Og Aron gjørdist sjúk. Hann spýði og spýði leygar morgunin 10. januar. Tórður skuldi til arbeiðis klokkan 9.00, og tey bæði vóru stúrin, tí Aron hevði spýð illa. Tey valdu at vita, hvussu dagurin leið, men tað kvøldið, um 22.00 tíðina, fóru tey á Suðuroyar Sjúkrahús við Aroni.

– Hann var glaður tann dagin. Hann flenti og spældi við eitt svørð hann hevði fingið í jólagávu í bilinum á veg norður, minnst Tórður.

Men bæði Rini og Tórður kendu væl son sín. Tey vistu, at hann helst hevði ov lítið av vætu í kroppinum, tí tað sóu tey í eygunum á honum.

Onkrar kanningar vóru gjørdar á Suðuroyar Sjúkrahúsi og læknin metti, at morgunin eftir - sunnurmorgunin 11. januar - skuldu tey fara til Havnar á Landssjúkrahúsið við dronginum.

Aron fekk drop á Suðuroyar Sjúkrahúsi, sum hann var liðugur við um klokkan 5 tann morgunin.

Tey lögdu seg at sova á sjúkrahúsinum, og klokkan 7 kom sjúkrasysturin í stovuna við morgunmati. Rini helt fyri, at best var, um hon át fyrst og síðani vakti Aron, sum svav í hennara ørmum.

– Eg royndi at vakja hann beint aftaná. Eg segði »her er okkurt galið, hann andar so lægið«, minnst Rini aftur á, meðan tárini falla. Hetta er hart hjá familjuni at minnst aftur á, hóast tey so mangan hava endurupplivað hesa løtu í minninum.

– Hann stardi bara eftir mær, eg fekk ikki samband við hann, sigur Rini.

Hon reageraði sum tey flestu í slíkum støðum. Hon risti í Aron og sló hann varliga á kjálkarnar, meðan sjúkrasysturin rann eftir læknanum.

»Legg hann á tína øksl«, segði læknin. Men tá steðgaði Aron at anda.

Læknin skundaði sær at taka dreingin og fór avstað við honum. Tað var síðstu ferð, at Tórður og Rini sóu Aron á lívi.

Læknarnir royndu í tveir tímar at fáa lív í hann aftur. Klokkan beint yvir 9 tann morgunin var Aron staðfestur deyður.

Tað vísti seg eftirfylgjandi, at lítlu tarmarnir høvdu fingið smá hol, og vóru farnir at leka. Tað var hetta, sum at enda tók lívið av Aroni.

– Vit sluppu inn at halda honum og siga bei við hann. Og so máttu vit fara eftir størri børnunum og siga teimum hvat var hent, minnst Rini aftur á.

Dagin fyri hevði sonurin Adrian spurt foreldrini, hvat nú fór at henda. »Mamma, koma tit aftur hesaferð«, spurdi hann. Seinast foreldrini fóru á Suðuroyar Sjúkrahús við Aroni endaði tað við 8 mánaðum í Keypmannahavn. »Ja góði, mamma, babba og Aron koma aftur seinni«. Men so skuldi ikki vera.

Tá Rini og Tórður komu inn til systur Tórður, sum var barnagenta hesa náttina, spurdu systkini eftir Aroni. Tey tungu boðini vóru givin, og Adrian, Sandra, Barbara, Elin og Tórunn fóru aftur á sjúkrahúsið, so systkini kundu siga farvæl við lítla beiggjan.

– Tá vit komu úr Keypmannahavn hildu vit, nú var sloppið, nú hevur hann tað gott. Men tað skuldi ikki vera so, sigur Rini.

Jarðarferðin

Søgdu endaligt farvæl 16. januar

Fríggjadagin aftan á ræðuleikan á Suðuroyar Sjúkrahúsi fór Aron til jarðar. Í kistuna fekk hann bræv frá systur sínum. Hann fekk eisini leikur við frá beiggjanum, og ein fótbólt. Honum dámdi væl at spæla við bóltin saman við stóra beiggja

Náttina fyri jarðarferðina svav Aron eina síðstu nátt heima í Kálhaganum í Vági.

– Eg gloymi ongantíð tað náttina. Tað var so deiligt, at hava hann har aftur. Eg hevði tað gott við, at hann var inni hjá okkum aftur, sigur Tórður.

Hendan dagin tók Rini heilivág fyri at koma ígjøgnum dagin. Men tað var hart, og ein dagur, sum ongantíð verður gloymdur, og sum hevur sett síni spor.

Litlu kistuna bóru Tórður og vaksnu døtrar hansara Barbara, Elin og Tórunn.

Fyrr í hesum mánaði – tann 14. oktober – hevði Aron fyllt tvey ár. Hesin dagurin var ein harður og hugnaligur dagur heima hjá Rini og Tórði. Tey hildu ein lítlan føðingardag, og fóru øll yvir í kirkjugarðin at vitja gravsteinin. Sandra hevði bakað eina kaku við tveimum ljósum í, sum hon sjálv blásti á fyri lítla beiggjan.

Og tey bæði – Sandra og Adrian – eru sanniliga merkt av, at hava mist lítla Aron. Tað sæst týðiliga hendan dagin, at Sandra er errin av lítla beiggjanum og vil fegin minnst hann. Øll hava tey hvør sitt hylki til fartelesfonirnar við mynd av Aroni á. Og Sandra er tann, sum í dag stríðist mest sjónligt. Hon hevur fingið angist og er

javnar bangin fyri at doyggja. Hon vil ikki sleppa mammu síni, men vil vera nær henni – serstakliga um kvøldið.

Adrian er meira harður á at lýta. Hann hevur ikki verið eins opin um sakin, men nú er broyting at hóma. Adrian gerst alsamt raskari at seta orð á sínar kenslur saman við Beranum og saman við pápa sínum. Ein dagin var hann farin einsamallur í kirkjugarðin at vitja Aron, tí hann saknaði lítla beiggjan.

– Eg segði hann skuldi bara fara tá hann vildi, men tað var so synd, at hann skuldi fara einsamallur, sigur Rini.

Jólíni eru fyri framman, og tað vera fyrstu jólíni hjá Mørk Holm familjuni í Vági, síðan Aron fór. Rini, Tórður, Adrian og Sandra vóna, at jólíni fara at vera hugnalig, hóast sakinur eftir lítla prinsinum ivaleyst verður eyka harður hesar dagar.

– Eg kundi sjálvandi lagt meg í songina fyri vell, men eg má vera har fyri tey størri børnini. So eg vóni bara, at vit klára at fáa eina hugnalig jól saman hóast alt, sigur Rini, sum nú fer við børnunum til sorgarbólkin hjá Beranum. Ein bólkur, sum í dag er ein stór troyst í sorgini.